

— То не е толкозъ високо, ами ур-  
вата лоша...

— Високо, зеръ, — засмѣ се Савата.  
— Да не мислите че змеятъ живѣе до-  
лу, до върбитъ край Тунджа? Който  
иска да види палатитъ му, трѣбва да  
си поизплезе малко езика. Ха сега, сед-  
нете да починемъ!

Слънцето мѣташе сини сѣнки по  
срещния ридъ. Долу полето бѣше като  
зеленъ губер. Далечъ надъ острия  
върхъ се виеше орелъ. Неиде въ лозя-  
та викна проточено пждаръ.

— Нѣкой краде череша, — обади  
се Диньо. Помълча и прибави: — И-ихъ,  
че хубаво се вижда отъ тука! Чакъ —  
до края на свѣта!...

Савата скочи и извика:

— Хайде! Я да видя сега всичко  
ли сте взели! Коста, вжжето носишъ  
ли? — Коста показва опасаното на кръ-  
ста си вжже. — Асене, де сж свѣщи-  
тъ? — Асенъ измъкна отъ джеба си  
нѣколко восъчни свѣщи. — Кибритътъ  
е у мене. Тѣй, ха сега всѣки да отрѣ-  
же по една върлинка отъ лещака — и  
да вървимъ!

Следъ минута всѣки държеше по  
една дълга лескова пржчка и отново  
поеха. Вдънъ усоята, подъ една крива